

видятъ, напилъ бѣше една сутринь ведрото съ млѣкото. Но направилъ бѣше и нѣщо добро: като тръчеше веднажъ тежко, стремително (все около боричканията си съ воловетѣ), той насмалко щѣше да стѣпче детето на Галунка, но, като дойде до него, тъй се отби настрана, че очуди всички, а Галунка отъ радостъ заплака.

И ето го сега, спокоенъ, добре разположенъ, стои си предъ дама и си преживя. Чичо Митушъ и Аго закусватъ. Тѣхъ гледа Комура, преживя и ги гледа — внимателно, любопитно.

— Оправи се Комура, нищо не му е, — каза чичо Митушъ. — И шутъ не шутъ, пакъ си е хубавецъ! Добъръ волъ, якъ волъ. Той и още единъ като него да се паднатъ на нѣкой сиромахъ, ще му работятъ и ще хранятъ и него и децата му. Добъръ волъ... Само че... малко си е лакомичекъ...

Комура се загледа, престана да преживя и пухна съ ноздритѣ си.

— Пухъ! Ама да те боднатъ съ шилото по гърба, тогазъ ще видишъ какво е пухъ, — засмѣ се Аго.

А чичо Митушъ като гледаше Комура съ нѣкаква особена драгостъ, усмихнатъ, весель, запѣ му:

Турчинъ върви изъ горица зелена,
Тютюнъ пуши съ лулица червена...